

(המשך מעמוד 31)

אולם-מבוא. כמה שולחנות. זהו חדר-האוכל הפרטי של דרי המחלקה הזו. שלעולם אינם אוכלים בחדר-האוכל עם יתר החולים. מאחורי השולחן, בפיגמה כחולה, אדם שמוך, אחרי-כך יאמר לי שרגא. הוא שפוט לכלל החיים. צעיר, עם מבט בוהה בעיניים, ישוב בעולת-נכים. אני מובלת לחדרו של שרגא. חדר קטן וצר ובו שלוש מיטות. מיטתו של שרגא אמצעית. חשבתו שלא תגיע, הוא אומר, מכיר לי את הנוכחים. אז מה, באת לכתוב על המשוגעים? שואל אחד מהם. אחרי-כך יספר לי שרגא שיש לו מקצוע אקדמאי והוא אדם מזהיר, המנסה להיגמל מהתמכרותו לאלכוהול. בחדר מתגורר גם נרקומן הנמצא בגמילה, אסיר המרצה כאן את תקופת מעצרו האחרונה. בואי, נשב בחוץ, אומר שרגא. בוא, נצא החוצה, אני אומרת. המקום לחוץ עליי, שר-גא מסדיר את העניין עם האחות האחראית. צעיר יפה-תואר מתלווה אלינו, זהו האח של

רוב החולים הם כאלה המאושזים שנים ארוכות. בספסל לידינו יושבת הלן. מדברת עברית במבטא אנגלו-רסטי. לבושה בריי שול. היא נצמדת אליי, מסרבת לפנות את המקום. כשהיא קמה לעוד סיבוב בחצר, מתיישב לידינו מזרחי. מזרחי, אדם מבוגר, בן-חיסותו של שרגא. נמצא במוסד כבר עשר שנים. הוא לא ייצא מפה, אומר לי שרגא. מזרחי לא מדבר, שרגא נותן לו סיגריה. אנחנו ממשיכים בראיון. מהבית של שר-גא ומביתנים אחרים בוקעות זעקות, לאדם שאינו מורגל בכך זה קשה. מדי פעם אני מפסיקה לקחת את הראיון, שואלת את שרגא שא- לות על החולים. על צוות האחיים. איזו סב- לנות של ברזל הם צרכים. חולה צעירה עומדת כעת על גרם המדרגות, לבושה ב- חלוק פרחוני, שיערה מרוע, קרובה מאוד בגופה אל האח. היא מדברת איתנו. בתחילה אני שומעת את קולה כמו מרחוק, אחרי-כך קולה הולך ומתגבר, הולך ומתגבר. אני מק- שיבה, החולה מתארת חווייה מינית שעברה

הרפז עם חולה בן-חיסותו בחצר הסגורה. יש פה אנשים השפוטים לכל החיים!

על ההרס העצמי שלו נשכחו תילי-תילים. הוא עצמו מודע לכך שאינו מסוגל להתמודד עם החיים. כעת יש לו חברה, התומכת בו ומעודדת אותו. הוא אמנם אכסהיביציוני ניסט אך את הראיון הזה לא ביקש כדי להחניף לאגו של עצמו, אלא כדי לפתוח דף חדש, להסביר מה עבר עליו. מה עובר עליו, ולצאת מאברבנאל בתקווה להתחלה חד- שיה.

הוא מאמין שהתיאטרות יתחשבו בכי- שוריו התיאטראליים יותר מאשר בהתנה- גותו. ויתנו לו, כשיצא, צ'אנס מחדש. אם הוא היה מוכן לקחת על עצמו את מה שהוא עובר עכשיו, אני חושבת שמגיע לו.

● **אז הגעת לביתך שבע אדף באכר- בנאל כדי להיגמל מהסמים?**
ריר כאלאק, סמים! מאלכוהול!
● **לא היית על סמים?**
היה פעם משהו, היה הסיפור שלי עם מונה וזלברשטיין.

● **מה היה הסיפור שלך עם מרנה זילברשטיין?**
שיום אחד גיליתי שהיא מריחה לבן, כאילו מאחורי הגב שלי.

הגברת צפורה פינס, מנהלת תיאטרון באר-שבע, בגשה אחי בדיונוך ושאלה: מה שלומך, הסרתי את משקפיה מעיניה, ורמסתי אותם

● **ועד אז, עד לפני שגילית שמרנה מריחה לבן, לא היה לך קשר לסמים?**
מה ז'תומרת היה, בטח היה. אני מסתובב, אני רואה, יש לי עיניים, יש לי חברים. אבל אף פעם לא נגעתי. הסתובבתי הרבה על-יד הלכן, אבל אף פעם לא נגעתי. חשיתי כן, חשיתי זה סיפור אחר. ● **ומה קרה אחרי שגילית שמרנה מריחה?**

היא הייתה אז בטיפולי-גמילה ררך הארולנים. זה היה בשנת 1979. הגעתי להסכם עם עידית, אשתי, שהיא תעזוב את הבית ותשאיר לי את הבית עם הבנות. היא הסכימה וירדה לאילת. ואז, אני ומונה גידלנו את הבנות. ככה חיינו לנו בדירה בגורדון, היינו עושים ג'וגינג, מוגינג וכל הדברים האלה. אנה-לי היתה, נרמה לי, בכיתה א' ושתי הקטנות במעון ומונה היתה לוקחת אותן כל בוקר וכשהיתה חוזרת היינו עושים ג'וגינג והיא היתה הולכת לישון. כל פעם הייתי רואה כמטבח צלחת, לא ידעתי אז מה זה. יום אחד קמתי איתה לבנות, היא נכנסה לבית-שימוש, כבר אז חשרתי בה, אמרתי להציץ או לא להציץ. בסוף הצצתי מחורר-המענול ובמקום לראות אותה יושבת על האסלה, ראיתי אותה מהצר האחורי שלה, עומדת עם הגב לדלת, ואז קלטתי שהיא בתוך הלכן. ● **ובמקום להוציא אותה, נכנסת לזה יחד איתה.**

עשיתי את זה מתוך אהבה וטיפשות. אמרתי לה ניכנס יחד איתך לחרא ונצא יחד איתך מהחרא. אז עליתי איתה למטולה ובהדרגה עברנו מהלך-גמילה, ביחד עם הארולנים, והיא יצאה מזה.

● **ואתה?**
אני, כמוכן, כל הסיפור היה שנכנסתי לזה, כדי להוציא אותה יחד איתי. אבל מה, אחרי כמה זמן יצאתי למילוואים, כשחזרתי המצב חזר לקימותו, היא שוב הריחה. באותה תקופה קיבלתי תפקיד כהצגה גליליאנו גליליי, עם יוסי בנאי, בתיאטרון חיפה. הצלחתי לשכנע את עורך קוטלר ואת אמנון מסקין שיקבלו גם את מונה לתיאטרון. הם הסכימו, ואז, כשיחה משולשת, עם רפי רייטר הפסיכיאטר שלה, הגומל שלה, יעני מההרואין, הוא שכנע אותה שתמשיך בטיפול איתו ותותר על התי- אטרון. אני לא הסכמתי לזה, כי הטיפול ביפו. במרפאה של רייטר, היה טמון מוקשים. כל פעם שמונה הייתה הולכת לשם, היה חוזרת עם סיפורים שלא נדע, ספוגה בסמים, לא הרואין, אבל כדורים

מטמטמים, פרודומולים. הבנתי שאין לי עם מי לדבר, אז קמתי ושיקמתי את עצמי, אבל הרגשתי מחוייבות כלפי מונה, הקשר בינינו היה יותר מסתם קשר, אחרי הכל שמי במקור היה זילבר- שטיין, כך שנוסף לסיפור-האהבה, זה לסכם את כל הסיפור הזה בינינו, היה גם קשר-דם. ● **הסיפור עם מונה נגמר ואתה יצאת מהלבן.**

לא נכנסתי ללבן. הסתובבתי עם חברים שנים ולא נגעתי בזה, רק רציתי להיכנס, כדי להזיכר לה שאפשר לצאת מזה. חשיתי. בחשיש תמיד השתמשתי.

● **איך התמכרת לאלכוהול?**
זה סיפור ארוך, סיפור מהתחת. סחבתי תיק אצל השופט בראופיר, על שימוש בסמים, משנת 1976. קיבלתי חצי שנה על-תנאי לשלוש שנים, אחרי-כך ב'78 נתפסתי שוב, נשפסתי והרסה בכך עיתו נתנה לי תנאי על-תנאי. כשבאתי להישפט אצל בראופיר, הוא מינה לי קציין-מבחן למבוגר- רים וזה נמשך בפסטי-שלוש. הוא היה שוחר- תיאטרון וכתב בפסקה-דין שלו: "ידיי כבולות. כבוד הנשיא, אנא ממך, חונ את הנאשם" והפעיל לי חצי שנה. הגשתי בקשת-חנינה והנשיא נבון חנן אותי. הוא הוריד לי ארבעה חודשים, צירף לתנאי ומיזם קבלת החנינה ב'1981 היה לי תנאי לעשרה חודשים.

● **איך זה מתקשר לאלכוהול?**
אני בעד עישון חשיש. לדעתי זה לא מוזיק, זה מרגיע את העצבים. אני אומר לך את זה מנסיון אישי, כשאני מעשן חשיש, אני רגוע. לא בזמן שאני משחק, בזמן שאני פנוי. ● **אם אתה מתרגל לעשן חשיש, אתה לא יכול לתפקד בלעדי.**
זה עניין של בקרה עצמית, של אופי. מי שחלש-אופי, אני בכלל לא מציע לו להשתמש בסמים.

● **אתה לא חלש-אופי?**
לא.

● **אתה בעד חשיש. אז למה הגעת לאלכוהול?**
כרגע שהנשיא חנן אותי, הוא נתן לי חודשיים מאסר-כפועל. הגשתי בקשה להמיר את המאסר בעבודות-חוק. אישור לי. באותה תקופה שיחקתי בתיאטרון באר-שבע בהצגות יערות וינה וזה הייתי אמור להתחיל חזרות על מורליאני. ביקשתי תי מהגברת צפורה פינס, מנהלת התיאטרון, שיש לי ממנה תיק על חבלה, תקיפה, ונוק לרכוש, שתתחשב במצבי. בערב הייתי משחק, כבוקר הייתי רוחץ מכוניות משטרה.

● **למה יש לך תיק על חבלה, תקיפה וזנזק ברכוש למנהלת תיאטרון באר-שבע?**
פגשתי אותה בריונגוף-פרישמן באחד מימי שישי, שכולם ברחובות, והיא פנתה אליי ואמרה, מה שלומך מר הרפז? ומכיוון שהייתי קצת בגילופין ולהכות אשה אסור, אז הסרתי את מש- קפיה מעיניה ורמסתי אותם.

● **אז בגלל ציפי פינס התגלגלת לאלכוהול?**
התגלגלתי לאלכוהול בגלל שנתקופת עבר

„נשכחתי לעבודות“ חוץ בערב שיחקתי בתיאטרון, וביים רחצתי מכוניות מישטרה. כדי שלא לאחד למישטרה, הייתי קם כל יום בשלוש בבוקר”

רות-החוף הופעתי כערכים וכדי לא לאחד ולה- גיע בשש בבוקר למשטרה, הייתי קם בשלוש לפנות בוקר וכדי שהארגיה שלי תפעל, שתיתי חמישה ערק שליט. עד הבוקר. תכתבי שליט. נפרסם אותו, למה לא? ירדתי במשקל בצורה דראסטי, לא אכלתי, לא הייתי מסוגל לדבר עם אף אחד. למולי הטוב, מולי הכספי היה טוב, בדיוק גמרתי את הסרט אהבה אילמת והיה לי כסף. אבל הרגשתי כמו עכר. את יודעת מה זה לרחוץ חמישים מכוניות-משטרה, במרבר של כאר-שבע? את גומרת לרחוץ מכוניות, פתאום מגיע ענן-אבק וכל העבודה שלך שווה לתחת וכל שוטר נוטר הוא הבוס שלך, תנקה פה, תנקה שם,